

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Уж1 1/2013
22.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока, Весне Поповић, Снежане Андрејевић и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући поводом одлуке Уставног суда Републике Србије, број Уж-4763/2010 од 18.07.2013. године, по жалби Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију Аутономне покрајине Војводине, против пресуде Окружног суда у Новом Саду, У 143/07 од 03.10.2008. године, уз учешће Д.Л. из П., В., Р.Х., кога заступа пуномоћник Р.Р., адвокат из Ш., у предмету признавања својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа одржаној дана 22.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Ожалбеном пресудом уважена је тужба Д.Л. из П., В., Р.Х. и поништено решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику АП Војводине, Нови Сад, број 107/580-00142/2007-03 од 05.03.2007. године, којим је одбијена, као неоснована, његова жалба изјављена против решења Градске управе за социјалну и дечију заштиту Града Новог Сада, број XIII-02 580-03538/06 од 15.01.2007. године, а којим је одбијен његов захтев за признавање својства ратног војног инвалида.

Жалилац поднетом жалбом побија законитост пресуде Окружног суда у Новом Саду, јер сматра да је чињенично стање у управном поступку правилно и потпуно утврђено, с обзиром да је тужилац рањен 08.05.1992. године у оружаном акцији, као припадник оружаних снага Републике Српске Крајине, те да у моменту рањавања није био припадник оружаних снага СФРЈ (ЈНА и ТО). С обзиром да је СФРЈ престала да постоји 27.04.1992. године конституисањем СРЈ, а јединице ЈНА су повучене на територију СРЈ, то су оружане акције из члана 2. став 1. тачка 5. Закона о

основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца водиле оружане снаге СФРЈ и то до 27.04.1992. године, а не и оружане снаге Републике Српске Крајине, којима је припадао тужилац у моменту рањавања. Истиче да није потребно изводити нове доказе ради утврђивања да ли је тужилац странац, јер тужилац није пружио доказе да је држављанин Републике Србије, а утврђено је и да нема пребивалиште у Републици Србији.

Д.Л. из П., В., Р.Х., у одговору на жалбу наводи да је побијана пресуда правилна и на закону заснована, јер су оружане снаге СФРЈ постојале све док се последња јединица ЈНА није повука са простора Републике Хрватске, а ЈНА се није могла повући у року од 24 сата. Указује на велики број решења којима је другим лицима, под сличним условима, признато својство ратног војног инвалида, као и да је за признавање предметног својства чињеница држављанства Републике Србије ирелевантна, јер право на признавање овог својства имају и странци под условом да у матичној земљи то право не могу да остваре. Сматра да је за њега више него извесно да ово право не може остварити у Републици Хрватској.

Врховни касациони суд је о жалби одлучивао у поновном поступку, поводом одлуке Уставног суда Републике Србије, број Уж-4763/2010 од 18.07.2013. године, којом је у ставу 1. диспозитива усвојена уставна жалба Д.Л. и утврђено да је пресудом Врховног касационог суда Уж 19/10 од 17.09.2010. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а у ставу 2. диспозитива исте одлуке поништена је пресуда Врховног касационог суда Уж 19/10 од 17.09.2010. године и одређено да Врховни касациони суд донесе нову одлуку о жалби Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију у Новом Саду изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду У. 143/07 од 03.10.2008. године.

Пресудом Врховног касационог суда Уж 19/10 од 17.09.2010. године уважена је жалба Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију у Новом Саду и преиначена пресуда Окружног суда у Новом Саду У.143/07 од 03.10.2008. године, тако што се тужба тужиоца Д.Л. из П., В., Р.Х., одбија.

Врховни касациони суд је, поступајући на основу члана 77. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09) и испитујући законитост ожалбене пресуде у границама захтева из жалбе, у смислу члана 48., у вези члана 50. став 4. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), а након оцене навода жалбе, одговора на жалбу и списка предмета нашао:

Жалба је неоснована.

Из образложења ожалбене пресуде произилази да је Окружни суд у Новом Саду том пресудом поништио оспорено решење од 05.03.2007. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба Д.Л. из П., В., Р.Х. изјављена против решења Градске управе за социјалну и дечију заштиту Града Новог Сада од 15.01.2007.

године, којим је одбијен његов захтев за признавање својства ратног војног инвалида, јер је у управном поступку утврђено да је рањен 08.05.1992. године у оружаним акцијама, као припадник оружаних снага Републике Српске Крајине, због чега, по налажењу управних органа, нису испуњени услови из члана 3. став 1. тачка 1, а у вези члана 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98 и 29/98), будући да није рањен као припадник Војске Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Наиме, Окружни суд је нашао да у управном поступку није утврђено да ли је Д.Л. оштећење организма задобио у вршењу војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17.08.1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, а које чињенице су релевантне за примену члана 2. став 1. тачка 5. наведеног закона. Према ставу Окружног суда израженом у ожалбеној пресуди, чињеница да ли је тужилац био или није био припадник Војске СФРЈ, није од утицаја за доношење одлуке у овој управној ствари, јер то није законом прописан услов за признање траженог права.

Оцењујући законитост ожалбене пресуде, Врховни касациони суд, налази да се у жалби не износе чињенице и разлози из којих би произишло да ожалбена пресуда нија правилна, као и да је Окружни суд ожалбеном пресудом правилно поништио решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику АП Војводине, Нови Сад, број 107/580-00142/2007-03 од 05.03.2007. године, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које, као правно ваљане, прихвата и овај суд. Наиме, Окружни суд је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца Д.Л., из разлога наведених у образложењу ожалбене пресуде, па је обавезао правног претходника подносиоца жалбе, Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију Аутономне покрајине Војводине- тужени орган да у новом другостепеном решењу тачно и потпуно утврди битне чињенице за примену релевантних материјално-правних прописа, односно да на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања донесе правилно и на закону засновано решење, јер је тужени орган пропустио да, оцењујући законитост првостепеног решења, којим је одлучено о захтеву Д.Л. за признавање својства ратног војног инвалида, оцени да првостепени орган није претходно утврдио да ли је Д.Л. оштећење организма задобио у вршењу војне дужности или друге дужности у оружаном акцији предузетој после 17.08.1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, а која чињеница је релевантна за примену члана 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 29/98 и 25/00 и "Службени гласник РС" број 101/05), те да ли је он југословенски држављанин и ако није да ли је остварио или могао да оствари својство ратног војног инвалида у иностраној држави, односно тужени орган је пропустио да, у поступку одлучивања по жалби тужиоца, отклони наведене неправилности првостепеног органа. Стога чињенично стање утврђено у проведеном управном поступку није јасно и поуздано утврђено, односно нису утврђене одлучне

чињенице за примену одредбе члана 2. став 1. тачка 5. наведеног Закона. Осим тога, у поступку оцене испуњености услова за признавање предметног права тужиоцу, за констатацију у образложењу оспореног решења да, према члану 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, својство ратног војног инвалида може да оствари и странац, није наведена релеванта чињенична подлога за примену те одредбе, јер у проведеном управном поступку није несумњиво утврђено да ли је Д.Л. странац, да би се на њега могла применити наведена одредба члана 5. Закона.

Врховни касациони суд је ценио наводе жалбе, али је код изнетог нашао да су неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда.

Суд је ценио наводе жалбе да је тужилац Д.Л. рањен 08.05.1992. године у оружаном акцији, као припадник оружаних снага Републике Српске Крајине, те да у моменту рањавања није био припадник оружаних снага СФРЈ (ЈНА и ТО), за које налази да су без утицаја на оцену законитости ожалбене пресуде, будући да чињеница да ли је Д.Л. био или није био припадник Војске СФРЈ није од утицаја на доношење одлуке у овој управној ствари, односно за примену члана 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца.

Како наводима жалбе није доведена у питање правилност и законитост ожалбене пресуде, Врховни касациони суд је, поступајући по одредби члана 77. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), на основу члана 49. став 1., у вези са чланом 50. став 4. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Дана 22.01.2014. године, Уж1 1/2013

**Записничар,
Весна Карановић, с.р.**

**Председник већа - судија,
Олга Ђуричић, с.р.**